

Vi ved jo, at der er børn, der marginaliseres, fordi forældrene ikke har råd til at give dem det nødvendige sportstøj og betale udgifterne til sportsdeltagelse i det hele taget. Vi ved, at der er folkepensionister, som lever et rigtig, rigtig elendigt liv, fordi de ikke har råd til at få en ordentlig tilværelse. Og hvis vi bare kunne komme så langt, at vi fik konkretiseret, hvad det er for nogle mennesker, hvor lang tid de skal have været på den der ydelse, ville vi i højere grad vide, hvad det var, vi snakkede om.

Kl. 19:53

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 19:53

Vivi Kier (KF):

Jamen jeg vil altid gerne tage den her debat. Jeg mener rent faktisk også, at jeg har taget den utrolig mange gange i det sidste halvandet år. Det er jo den tid, hvor jeg har siddet her og har kunnet blande mig i det, der er sket herinde. Jeg er altid åben for at debattere både synspunkter og holdninger og mener faktisk, at kommunerne, som har de borgernære opgaver, er rigtig godt tjent med at lave en fattigdomsundersøgelse og bruge den som et redskab til at diskutere sociale indsatsområder.

Men vi må aldrig nogen sinde glemme, at der altså også i andre familier end familier, der har en stram økonomi, er børn, som kan mistrives, og som kan have behov for tilbud. Og det er det allervæsentligste for mig.

Kl. 19:54

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Så er det fru Line Barfod som ordfører.

Kl. 19:54

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

I Enhedslisten synes vi, det er rigtig vigtigt, at vi har fokus på fattigdom i Danmark. Jeg vil gerne starte med at sige, at jeg synes, det er udtryk for regeringens fuldstændige nedprioritering af socialpolitikken, at man, selv om vi godt nok nu har fået en minister, der har fået titel af socialminister, har flyttet det meste af socialområdet fra Socialministeriet til Beskæftigelsesministeriet, og at socialministeren åbenbart ikke engang har det område, man ellers normalt opfatter som et af kernepunkterne på socialpolitikens område, nemlig fattigdom.

Men det kan selvfølgelig hænge sammen med, at man ifølge socialministeren ikke kan tale om fattigdom i Danmark, men kun om øko-

nomisk udfordrede. Og vi kan jo så også høre i dag, at beskæftigelsesministeren ikke mener, at der er tale om fattige i Danmark, men kun om folk med lave indkomster. Sådan kan man selvfølgelig forsøge at tale sig uden om problemerne.

Det, der står tilbage, er jo, at der er en række mennesker i Danmark, som har alt, alt for lidt at leve for. Det er klart, at det er en fattigdom, der er anderledes end den fattigdom, som vi ser i Afrika eller i Indien. Folk falder ikke om af sult på gaden, men som vi hørte forleden i det brev, som vi have fået tilsendt fra to piger, hvis mor er på starthjælp, så findes der altså børn i Danmark, der går sultne i seng, fordi deres mor er på starthjælp og ikke har råd til at købe mad. Vi har adskillige gange hørt beretninger fra forskellige familier, som ikke har råd til at købe de mest basale ting, og som f.eks. ikke har råd til at købe medicin, når deres børn er syge. De mennesker må man efter dansk standard betegne som fattige, fordi de har langt mindre end det, der er normalt her i et af verdens rigeste lande.

Det er altså noget besynderligt at opleve, at man mener, der er rigelig råd til at dele masser af penge ud til de rigeste, råd til at dele millioner og milliarder ud til bankdirektører og spekulanter, masser af penge til banditter i habitter, uanset hvad de gør. Der bliver ikke stillet nogen krav om, at de skal have orden i økonomien, at de skal kunne finde ud af at holde styr på pengene. Nej, jo mere de ikke har styr på det, jo flere milliarder får de smidt i nakken. Men når det drejer sig om nogle af de fattigste, nogle af dem, der har allerfærrest ressourcer, nogle af dem, der har virkelig svært ved at klare sig, er svaret altså her, at det nok er, fordi de ikke holder ordentlig styr på deres penge. Det synes jeg ikke er en særlig respektfuld måde at tale om andre mennesker på.

Regeringen rejser jo rundt i hele verden og fortæller om det berømte flexicuritysystem i Danmark, der skulle gå ud på, at vi har en social tryghed. Problemet er bare, at man er i fuld gang med at udhule den sociale tryghed; at den for mange mennesker ikke rigtig gælder, hvad der jo desværre er mange, mange tusinde mennesker, der oplever i den her tid, hvor de bliver arbejdsløse. Regeringen er også i fuld gang med at lave privatiseringer – åbenbart efter princippet, som vi skal til at leve efter her i Danmark: Ingen arme, ingen kager. Man viser en fin dåse kager frem til de mange børn og siger, at der er fuldstændig frit valg mellem kagerne, og de kan